Társak az imádkozásban

Alkalom: vasárnap
Dátum: 2026.11.15.

Ige: 2Móz 17,8-13
8Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. 9Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat közülünk, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. 10Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. 11És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. 12De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy a két keze fölemelve maradt napnyugtáig. 13Így győzte le Józsué fegyverrel Amálékot és annak hadinépét.
Mt 18,19-20
19Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. 20Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.
Ézs 35,3
3Erősítsétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a megroskadt térdeket!

Kedves Testvérek! Nagyon szeretem ezt a történetet! Valahányszor csak olvasom, mindig magam elé képzelem, hogyan is játszódhatott le annak idején ez a Sinai-félszigeten.

Izráel népe még csak rövid ideje vándorolt a pusztában. Még nem jutottak el a Sinai-hegyig, tehát még a Tízparancsolatot sem kapták meg. Mégis ez alatt a néhány hét alatt is nagyon sok és meghatározó esemény történt már velük.

Ismerjük a kivonulás történetét jól. A 10. csapást követően a fáraó elengedte, sőt, szinte sürgette őket, hogy menjenek már el és végre szűnjön meg Isten csapásainak sora, hagyja őket békén Izráel féltékeny és haragvó Istene. Majd nem sokkal azután, hogy az izráeliek elindultak a puszta felé, a fáraó utánuk ment hatalmas sereggel, és meg akarta akadályozni, hogy átlépjék a Vörös-tengert. Ez azonban már nem sikerült. A zsidók száraz lábbal keltek át a szétvált Vörös-tenger medrében, az egyiptomiakat pedig elöntötte a visszatérő víz.

1. kép Ezekután a zsidó nép elindult a Sinai-félszigeten Délnek. Eljutottak **Márába**, ahol a népnek elfogyott a vize. Ez azért eléggé kétségbe ejtő – valljuk be őszintén. Víz nélkül legfeljebb egy hétig bírja ki az ember. A gyerekek, az idősek, a betegek és az állatok, amiket magukkal vittek sokkal kevésbé bírják víz nélkül. Sajnos 3 nap után csak olyan vizet találtak, ami ihatatlanul keserű volt (Márá=keserű).

Isten azonban nem feledkezett meg a népről. Mózes az Úrhoz kiáltott segítségért. Isten útmutatására egy fát dobott a vízbe, mire az iható, édes vízzé változott. Ez volt az első próbatétel, amivel Isten próbára tette a nép engedelmességét, hitét és hűségét a Szabadító Úr iránt.

2. kép Ezután hamarosan már **Élim** pusztájánál jártak, amikor elfogyott a magukkal hozott élelem. A nép zúgolódott. Isten pedig fürjeket és mannát ad a népnek, hogy legyen

újra mit enniük. Ez egy újabb hitpróba volt számukra. Isten folyamatosan edzette a hitüket és próbára tette, megvizsgálta azt, hogy miben, illetve, hogy kiben hisz a nép.

3. kép Így mennek tovább. Eljutottak **Refidimbe**, ahol a nép megint lázongott és vizet követelt Mózestől. Ott történt az, hogy Mózes az Istentől kapott bottal ráütött a sziklára. Így fakasztott abból vizet.

És mindezek után, amikor Izráel népe már sok és jelentős csodát élt át, tapasztalt meg, történt az, hogy egy ellenséges és harcedzett nép, Amálék népe hadüzenetet küldött a zsidó népnek. Éppen akkor, amikor a nép kezdett megnyugodni, hogy Isten gondoskodik róluk, és megint van friss és jó víz, akkor támadás éri őket.

Lássuk meg azt, hogy a zsidó nép több mint 400 éven keresztül rabszolga sorban élt. Sem lehetőségük, sem esélyük nem volt arra, hogy megtanuljanak fegyverrel bánni, és felkészüljenek arra, hogy megvédjék magukat harci körülmények között. És ezt Amálék katonái is nagyon jól tudta. Azért támadták meg őket, hogy elvegyék a jószágaikat és rabszolgának elhurcolják azokat, akiket csak lehet.

Az erős még erősebb, a gazdag még gazdagabb akar lenni, ezért támadja meg a gyengét és a kiszolgáltatottat. Kiábrándítóan hangzik, de örök emberi szabály ez. És ebben a helyzetben kellene megvédeni magukat a zsidóknak, akik éppen csak elindultak az új haza, az Ígéret Földje felé. Mondhatjuk azt, hogy szinte teljesen esélytelenek ebben a nagyon is egyenlőtlen küzdelemben.

Mi már ismerhetjük Dávid király hitvallását, bizonyságtételét, aki így imádkozott a 18. Zsoltárban: *[30]Veled a rablóknak is nekirontok; ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.* És ebben az idézett egyetlen mondatban van két kulcsszó: a **„veled”** és a **„ha Isten segít”**. Dávid pontosan tudja azt, hogy Istennel semmi sem lehetetlen számára. Ha Isten vele van és segít, akkor minden sikerülhet, akkor nincs lehetetlen helyzet az életben.

És a pusztai vándorlás során, amikor Amálék megtámadta Izráelt, akkor Mózes volt az az ember, az a vezető, aki pontosan tudta azt, hogy ebben a helyzetben csak és kizárólag Istennel győzhetnek. De Istennel egészen biztosan győzni fognak.

Ezért Mózes határozottan kiosztja a feladatot mindenkinek. Józsuénak az a feladata, hogy gyorsan toborozzon férfiakat, és állítson fel egy ütőképes sereget, mellyel szembeszállhatnak a támadókkal és megütközhetnek velük. Mózes pedig a testvérével, Áronnal és egy kísérővel, akit Húrnak hívtak, felmennek egy magaslat tetejére, hogy imádkozzanak és segítségül hívják az Úr nevét.

Három ember imádkozik: Mózes, Áron és Húr. Ők társak az imádkozásban. Nem azért imádkoznak, mert már minden más lehetőségük elfogyott volna. Nem is azért imádkoznak, mert belekapaszkodnak minden szalmaszálba, hátha ez is jelent valamit. Hanem azért imádkoznak, mert szükség van a Mindenható Isten végtelen erejére és segítségére.

Az Igéből tudjuk azt, hogy Mózes ekkor már kb. 80 éves volt. Életének első 40 évében úgy élt, mintha a fáraó unokája lett volna, hiszen a fáraó lánya talált rá a kosárban, amikor még csecsemő volt. Majd önbíráskodás következtében megölt egy egyiptomi férfit, és emiatt menekülnie kellett. Midján földjén töltötte pásztorkodással életének második 40 évét. A harmadik 40 éves időszak pedig a pusztai vándorlás volt.

Szóval, Mózes már idős ember volt, amikor erre a harcra sor került az amálékitákkal. És Mózes felment egy dombra Áronnal és Húrral, két fiatalabb társával, hogy ott imádkozzon Istenhez, hogy Isten adjon győzelmet a túlerővel szemben. És nekem bevillan egy kép, egy mostani párhuzam ezzel a helyzettel kapcsolatban. Az elmúlt évek alatt nagyon sokszor láttam azt, hogy a fiatalok elhozzák a templomba az idős szülőt, nagyszülőt, hogy imádkozzon. De még ki sem szállnak az autóból, és miután a mama vagy a papa

kiszállt a kocsiból, ők hazamennek. Majd egy jó óra múlva újból eljönnek, hogy hazavigyék az idős szülőt, nagyszülőt.

Ezt nagyon fájó dolog látni. Szomorú, hogy ők nem akarnak együtt imádkozni az idős szülővel, csak elhozzák őt. És még azt kell mondani, hogy ez is fontos dolog, hiszen vannak, akik ennyit sem tesznek meg az idős szülőért. És sajnos előbb vagy utóbb elérkezik az az idő is, amikor már nem tudják elhozni az időset, mert annyira leesett a lábáról, hogy már ehhez sincs ereje.

De mennyivel jobb lenne az, ha Áronhoz és Húrhoz hasonlóan együtt imádkoznánk az idős családtaggal az Úrhoz, **milyen jó lenne, ha társak tudnánk lenni az imádkozásban!** Jézus Krisztus, amikor tanította az embereket arra, hogyan élhetnek igazi testvériségben a gyülekezetben, akkor azt mondta, hogy Isten gazdagon megáldja azt a közösséget, ahol testvéri módon, önzetlenül, egymást segítve és szeretetben vannak együtt. Amit egyetértésben és egy akarattal kérnek, azt megadja nekik a mennyei Atya, és Ő pedig osztozik ebben a valóságos testvéri közösségben Szentlelke által.

„[19]Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. [20]Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Istent cselekvésre ösztönzi az, amikor egy jó ügyért összefognak a hívő emberek. Az Amálékkal szembeni ütközetben is Isten volt az, Aki cselekedett és Ő döntötte el az ütközetet. De ehhez bizony össze kellett fogni. Voltak sokan, akiknek az volt a feladatuk, hogy harcoljanak teljes erejükből, és voltak néhányan, egészen pontosan hárman, akik pedig imádkoztak. Akik segítségül hívták az Úr nevét. És ez az összefogás, hogy társak tudtak lenni az imádkozásban, cselekvésre indította Istent, és látványosan segített a felkészületlen, szedett-vedett izraelieknek, és győztek a harcedzett amálékiták felett.

Több száz évvel később a pusztai vándorlás után élt Ézsaiás próféta. Ő így szólítja fel a népet: **[3]Erősítsétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a megroskadt térdeket!** (Ézs 35,3) Mintha vissza akarna a próféta utalni a pusztai vándorlásra, erre a harcra.

Mennyire szemléletes az, ahogy Mózes imádkozik. Felemeli a kezeit. A zsidók így imádkoztak annak idején is: felemelték a kezeiket. Ezzel nagyon szemléletesen azt fejezték ki, hogy „üres a kezem, nincs semmim, Istenem te töltsd meg azt”.

Ugyanakkor a magasba emelni és hosszú ideig tartani a kezeinket, az bizony fárasztó, sőt, egy idő után igen nehéz is. Az az imádság, ahogy ők imádkoztak is erőfeszítést követelt tőlük. Mi ezzel szemben összekulcsoljuk a kezeinket. Ezzel az alázatunkat és az Istenhez való tartozásunkat fejezzük ki. Ez azonban sokkal kényelmesebb is. És igazából nincs szükség erőfeszítésre.

Mózes azonban felemelt kézzel imádkozott. És amíg kezei a magasban voltak, addig Izráel volt fölényben. Ha leengedte, hogy megpihentesse egy kicsit a kezeit, mert ellankadtak, elfáradtak, akkor azonnal az ellenség került fölénybe. Ezt észrevette Áron és Húr is, és úgy segítették Mózest az imádkozásban, hogy leültették az idős embert egy kőre, és kezeit felemelve tartották egészen napnyugtáig. A fiatalok együtt imádkoztak az idős emberrel, Áron és Húr együtt könyörögtek Mózessel.

Megerősítették a lankadt kezeket és erőssé tették a megroskadt térdeket. Társakká váltak az imádkozásban. Társakká lettek abban, hogy segítségül hívják Isten nevét. És teljes egyetértésben könyörögtek a szabadulásért, és Izráel győzelméért a támadókkal szemben.

Kedves Testvérek! Hatalmas tanítás ez számunkra! Posztmodern világunk teljesen szétszakadt, elemeire esett szét. Szétszakadtak egyes nemzedékek egymástól. Elszakadt az idős a fiataltól. Szétszakadtak a családok. És szétszakadtak a házasságok és a barátságok is. De szétszakadt a nemzet a politikai megosztottság miatt is.

Ez a mai tanítás arról is szól, hogy lehetünk újra társai egymásnak. Lehetünk valamiben újra közösségben. Az Isten nevét **hívjuk együtt segítségül**! Legyünk egymásnak társai az imádkozásban! Krisztus Urunk azt mondja, hogy *„ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük."* Az Ő nevében, nem a saját elképzeléseink vagy nézeteink szerint gyűljünk össze. Ha úgy tudunk összegyűlni, hogy az Ő nevében vagyunk együtt, akkor Ő ott lesz, Ő ott van közöttünk.

Ez egy olyan lehetőség, amit nagyon könnyű elszalasztani. Nagyon könnyű azt hangoztatni, hogy „a hit az magánügy", mert azt, hogy „otthon is lehet hinni", vagy „egyedül is tudok imádkozni". Azonban ezek csak kifogások arra, hogy ne kelljen közösségben lenni valaki mással, egy másik hívő emberrel. Mert a hit, az a legszemélyesebb közügy. Személyes, mert engem és téged érint, nekem és neked kell hinned. Ugyanakkor közügy, mert a te hited és az én hitem áldássá lesz a közösség számára.

Persze, a magányos hit és imádság az sokkal kényelmesebb. Egy csomó érvet fel lehet sorolni, hogy miért jobb egyedül imádkozni. Csak azt ne felejtsük el, hogy Isten bennünket közösségre teremtett. Közösségre teremtett egymással és közösségre teremtett önmagával. Ezért nem jó az embernek egyedül lenni, mert közösségre vagyunk teremtve. És ehhez elválaszthatatlanul hozzátartozik az is, hogy társakká legyünk egymásnak az imádkozásban, mert így teljesedik be Krisztus ígérete: **ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.** Ámen.

Loment Péter lelkész